

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Asiatisk Plads 2
DK-1448 København K
Tel. +45 33 92 00 00
Fax +45 32 54 05 33
E-mail: um@um.dk
Telex 31292 ETR DK
Telegr. adr. Etrangeres
Girokonto 300-1806

Bilag
1

Journalnummer
400.C.2-0

Kontor
EU-sekr.

6 juni 2001

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Justitsministeriets grundnotat om forslag til rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indfrysning af aktiver eller bevismidler.

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Dato: 14. maj 2001
Kontor: Det Internationale Kontor
Sagsnr.: 2000-165-0203
Dok.: LYS20596

DM 0203

GRUNDNOTAT

om forslag til rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismidler.

1. Baggrund

På sit møde i december måned 1998 godkendte Det Europæiske Råd en handlingsplan udarbejdet af Rådet og Kommissionen med henblik på gennemførelse af Amsterdam-traktatens bestemmelser om et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Et af formålene med planen er, at der gennem fælles handling inden for det politimæssige og strafferetlige samarbejde skal iværksættes en intensiveret indsats for bl.a. at forebygge og bekæmpe organiseret kriminalitet, navnlig terrorisme, menneskehandel, overgreb mod børn, ulovlig våbenhandel, korruption samt svig.

Målet skal bl.a. nås gennem et tættere samarbejde mellem medlemslandenes politimyndigheder og de retlige myndigheder. Det fremgår af handlingsplanen, at der inden to år efter Amsterdam-traktatens ikrafttræden bør iværksættes en proces med henblik på at forenkle procedureerne for gensidig anerkendelse af kendelser og domme i straffesager.

I forbindelse med Det Europæiske Råds møde i Tampere den 15. - 16. oktober 1999 blev rammerne for det fremtidige arbejde med henblik på gensidig anerkendelse af kendelser og domme i straffesager fastlagt, jf. konklusionernes pkt. 33, 36 og 37, der har følgende indhold:

”33. En øget gensidig anerkendelse af retsafgørelser og domme vil sammen med den nødvendige indbyrdes tilnærmelse af lovgivningen kunne lette samarbejdet mellem myndighederne og fremme den retlige beskyttelse af den enkeltes rettigheder. Det Europæiske Råd støtter derfor princippet om gensidig anerkendelse, der efter dets mening bør være hjørnестenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civile og det strafferetlige område. Princippet bør gælde for såvel domme som andre afgørelser truffet af retlige myndigheder.”

”36. Princippet om gensidig anerkendelse bør også gælde kendelser, der afsiges under straffesagens forberedelse, især når de giver de kompetente myndigheder mulighed for hurtigt at sikre bevismateriale og beslaglægge aktiver, der let kan flyttes; bevismateriale, der på lovlig vis er indsamlet af myndighederne i en medlemsstat, bør kunne fremlægges for domstolene i de øvrige medlemsstater under hensyn til de dér gældende regler.”

”37. Det Europæiske Råd anmoder Rådet og Kommissionen om inden december 2000 at vedtage et program med foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse. I forbindelse med dette program bør der også sættes et arbejde i gang med hensyn til et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument og de aspekter af retsplejen, som det skønnes nødvendigt at vedtage fælles minimumsstandarder for, således at princippet om gensidig anerkendelse lettere kan gennemføres under overholdelse af medlemsstaternes grundlæggende retsprincipper.”

Rådet vedtog den 29. november 2000 i overensstemmelse med konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Tampere et program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager. Programmet har som første prioritet vedtagelse af et instrument, der gennemfører princippet om gensidig anerkendelse i forhold til indefrysning af bevismidler og aktiver.

På denne baggrund har Frankrig, Sverige og Belgien fremsat et forslag til en rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver og bevismidler.

Forslaget er offentliggjort i EF-Tidende C 75/3 af 7. marts 2001. Forslaget er endvidere forelagt Europa-Parlamentet til udtalelse.

2. Indhold

Forslaget, der er udarbejdet med hjemmel i artikel 31, litra a, og artikel 34, stk. 2, litra b, i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU), indebærer, at under forudsætning af at visse formaliteter er overholdt, skal kendelser om indefrysning afsagt i en medlemsstat anerkendes af den medlemsstat, der skal gennemføre kendelsen, uden yderligere formaliteter og gennemføres omgående på samme måde, som hvis der havde været tale om en national indefrysningskendelse. Forslaget bygger på den forenklede procedure for eksekvatur, som er fastlagt i Rådets forordning af 1. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I – forordningen).

Forslagets artikel 1 indeholder definitioner af de begreber, der anvendes i rammeafgørelsen. *Udstedelsesstaten* defineres således som den medlemsstat, der har afsagt en kendelse om indefrysning i forbindelse med en straffesag. *Gennemførelsesstaten* er den medlemsstat, hvor formuegodet befinder sig. Efter bestemmelsen er en *indefrysningkendelse* enhver foranstaltning, der er truffet af en kompetent judiciel myndighed i udstedelsesstaten med henblik på midlertidigt at forhindre enhver destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af et formuegode, der vil kunne konfiskeres af udstedelsesstaten og/eller udgør et bevismiddel. *Et aktiv* defineres som formuegoder af enhver art, fast ejendom, løsøre samt juridiske dokumenter, der beviser adgang til eller rettigheder over formuegoder, der af den myndighed, der anmoder om indefrysning, anses for at være udbyttet af én af de lovovertrædelser, der er nævnt i artikel 2 eller et aktiv, der helt eller delvis svarer til værdien af dette udbytte, og/eller vil kunne destrueres, ændres, flyttes, overføres eller afhændes. Endelig defineres *bevismiddel* som genstande og dokumenter, der kan anvendes som bevis i en retssag.

Ifølge artikel 2 finder rammeafgørelsen anvendelse på indefrysningkendelser vedrørende forhold, der i henhold til udstedelsesstatens lovgivning udgør en af følgende lovovertrædelser:

- ulovlig handel med narkotika,
- EU-svig,
- hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold,
- falskmøntneri i forbindelse med euroen,
- bestikkelse og
- menneskehandel.

Artikel 3 – 10 vedrører proceduren for gennemførelse af indefrysningkendelser.

Efter artikel 3 skal enhver indefrysningkendelse af den retlige myndighed, der har afsagt kendelsen, fremsendes direkte til den retlige myndighed i gennemførelseslandet, der har kompetence til at gennemføre kendelsen. Ved fremsendelsen skal der vedlægges det i artikel 7 omhandlede certifikat, jf. nedenfor. Det er således klart, at bestemmelsen omfatter kendelser truffet af judicielle myndigheder, mens de afgørelser, som politiet efter national lovgivning i visse medlemsstater kan træffe, ikke er omfattet.

Artikel 4 indebærer, at en indefrysningkendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 3, skal anerkendes af gennemførelsesstatens kompetente myndigheder uden yderligere formaliteter og gennemføres omgående på samme måde, som hvis der havde været tale om en national indefrysningkendelse.

Formuleringen af bestemmelsen svarer til de relevante bestemmelser i Bruxelles I-forordningen. Bestemmelsen indebærer, at gennemførelsesstaten ikke har pligt til at gennemføre kendelsen, hvis der ikke er hjemmel til at afsige og gennemføre en tilsvarende national kendelse.

Gennemførelsesstaten kan dog afslå direkte gennemførelse, hvis der i medfør af artikel 6, jf. nedenfor, er grundlag for at afslå gennemførelsen. Hvis kendelsen gennemføres, skal gennemførelsesstatens kompetente myndigheder omgående orientere udstedelsesstaten herom.

Efter artikel 5 skal indefrysningen af formuegodet opretholdes i gennemførelsesstaten, indtil denne har besvaret den anmodning, som udstedelsesstaten skal fremsende i medfør af artikel 8, jf. nedenfor. Hvis den i artikel 8 omhandlede anmodning ikke fremsættes inden for fire dage, ophæves indefrysningen. Gennemførelsesstaten kan i øvrigt efter høring af udstedelsesstaten opstille betingelser med henblik på at begrænse indefrysningens varighed. Forinden gennemførelsesstaten ophæver indefrysningen, skal den underrette udstedelsesstaten herom og samtidig give denne stat mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger.

I det tilfælde, hvor kendelsen om indefrysning ophæves af udstedelsesstatens myndigheder, efter at anmodning om gennemførelse er fremsendt til gennemførelsesstaten, eller efter at gennemførelsesstaten har gennemført kendelsen, skal udstedelsesstatens myndigheder omgående underrette gennemførelsesstaten herom.

Artikel 6 omhandler de tilfælde, hvor gennemførelsesstaten kan afslå gennemførelsen af en indefrysningkendelse, og bestemmelsen indebærer, at afslag alene kan gives af formelle årsager. Det fremgår således af bestemmelsen, at gennemførelsesstaten alene kan afslå at gennemføre indefrysningkendelsen, hvis det i artikel 7 omhandlede certifikat ikke foreligger, eller hvis det er mangelfuldt udfærdiget. I stedet for at afslå gennemførelsen af kendelsen, kan gennemførelseslandet fastsætte en frist, inden for hvilken certifikatet skal foreligge, eller hvor de manglende oplysninger i certifikatet skal være fremsendt. Gennemførelsesstaten kan endvidere vælge at acceptere et dokument svarende til certifikatet eller give udstedelsesstaten dispensation.

Hvis gennemførelsesstaten vil afslå at gennemføre kendelsen, skal det besluttes omgående og straks meddeles udstedelsesstaten.

Artikel 7 omhandler det certifikat, der skal udfærdiges i forbindelse med en anmodning om gennemførelse af en indefrysningkendelse. Efter bestemmelsen skal den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, der har afsagt kendelsen om indefrysning, undertegne certifikatet og attestere, at oplysningerne er korrekte. Certifikatet skal oversættes til gennemførelsesstatens officielle sprog. Certifikatet indeholder bl.a. oplysninger om den lovovertrædelse, efterforskningen vedrø-

rer, kendelsens formål, hvilket aktiv eller bevismiddel kendelsen omhandler og den foranstaltning, som gennemførelsesstaten skal træffe som følge af kendelsen.

Artikel 8 vedrører den efterfølgende behandling af det indefrosne formuegode. Bestemmelsen indebærer, at fremsendelsen af indefrysningkendelsen i medfør af artikel 3 ligeledes skal omfatte eller senest fire dage senere suppleres af enten en anmodning om overførsel af formuegodet til udstedelsesstaten eller en anmodning om, at aktivet forbliver i gennemførelsesstaten, indtil der foreligger en anmodning fra udstedelsesstaten om fuldbyrdelse af en kendelse om konfiskation. En anmodning om overførslen af formuegodet kan enten ske med henblik på anvendelse som bevis i en retssag, med henblik på konfiskation, eller med henblik på tilbagelevering til ofret for en af de overtrædelser, som rammeafgørelsen omfatter.

Overførsel med henblik på konfiskation eller med henblik på tilbagelevering til ofret forudsætter, at en sådan overførsel mellem de pågældende medlemsstater er mulig i henhold til en bilateral aftale mellem de pågældende lande eller i henhold til national ret. For så vidt angår overførsel med henblik på anvendelse som bevis i en straffesag, følger det af artikel 1 i den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager, at de kontraherende parter skal efterkomme retsanmodninger bl.a. med henblik på udlevering af bevismateriale.

Det følger af bestemmelsen, at en anmodning om overførsel af formuegodet skal behandles i gennemførelsesstaten i overensstemmelse med reglerne for gensidig retshjælp i straffesager, mens en anmodning om konfiskation skal behandles efter de internationale regler om fuldbyrdelse af udenlandske straffedomme.

Efter artikel 9 kan den tiltalte, ofret eller enhver fysisk eller juridisk person, som gør gældende, at pågældende er godtroende tredjemand, indgive en klage over indefrysningen til den kompetente myndighed i enten udstedelsesstaten eller gennemførelsesstaten i overensstemmelse med den pågældende stats nationale regler. Der er dog ikke adgang til at indgive klage over indefrysningkendelsens substans i gennemførelsesstaten. De retlige myndigheder i udstedelsesstaten skal orienteres om, at der er indgivet en klage og de fremsatte anbringender med henblik på at fremkomme med bemærkninger. Udstedelsesstaten orienteres endvidere om klagens udfald.

Efter artikel 10 er udstedelsesstaten ansvarlig i henhold til lovgivningen i gennemførelsesstaten i tilfælde, hvor oplysningerne på certifikatet var urigtige på fremsendelsesstidspunktet og derved har ført til gennemførelse af en kendelse, hvorved en tiltalt, et offer eller andre har lidt skade. Gennemførelsesstaten skal yde erstatning for denne skade i henhold til national ret, hvis skadelidte har anlagt erstatningssag mod denne stat. Eventuelle erstatningsbeløb refunderes fuldt ud af udstedelsesstaten. Gennemførelsesstaten skal derimod undlade at søge erstatning hos udstedelsesstaten for den skade, som denne stat måtte have lidt.

Artikel 11 og artikel 12 omhandler iværksættelse og ikrafttræden. Efter bestemmelsen skal medlemsstaterne senest den 31. december 2002 træffe de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme rammeafgørelsen. Rammeafgørelsen træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i EF-Tidende.

3. Dansk ret

Retsplejeloven indeholder ikke bestemmelser om indefrysning, men det må antages, at begrebet indefrysning, der er anvendt i udkastet til rammeafgørelse, omfatter beslaglæggelse, som er reguleret i retsplejeloven.

Efter retsplejelovens § 801 kan der foretages beslaglæggelse til sikring af bevismidler, til sikring af det offentliges krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde, til sikring af forurettedes krav på tilbagelevering eller erstatning, og når tiltalte har unddraget sig sagens videre forfølgning. Ifølge § 802, stk. 1, kan genstande, som en mistænkt har rådighed over, beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstande kan tjene som bevis eller bør konfiskeres, eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage. Efter § 802, stk. 2, kan gods, som en mistænkt ejer, beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og beslaglæggelse anses for nødvendig for at sikre det offentliges krav på sagsomkostninger, krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, bødekrav eller forurettedes krav på erstatning i sagen.

Efter § 802, stk. 3, kan beslaglæggelse af en mistænks hele formue eller en del af denne, herunder formue, som den mistænkte senere måtte erhverve, foretages, såfremt tiltale er rejst for en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og tiltalte har unddraget sig videre forfølgning i sagen.

Ifølge retsplejelovens § 803, stk. 1, kan genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelse er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage.

Afgørelse om beslaglæggelse træffes i alle tilfælde efter politiets begæring, og afgørelsen træffes af retten ved kendelse, jf. retsplejelovens § 806. Såfremt den, som indgrebet retter sig imod, har givet samtykke til indgrebet, træffes afgørelse om beslaglæggelse dog af politiet. Efter retsplejelovens § 807 c iværksætter politiet beslaglæggelsen. Beslaglæggelsen sker indtil videre, men

indtil sagens afgørelse kan begæring om hel eller delvis ophævelse af beslaglæggelse fremsættes over for retten af den, der har interesse heri.

Det fremgår af § 807 d, at rådighedsberøvelse som følge af beslaglæggelse efter § 802, stk. 1, og § 803, stk. 1, bortfalder senest, når sagen er endeligt sluttet ved dom, påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, medmindre det beslaglagte konfiskeres. Gods, der er beslaglagt efter § 802, stk. 2, anvendes først til fyldestgørelse af forurettedes krav på erstatning, dernæst det offentlige krav på sagsomkostninger, dernæst krav på konfiskation efter straffelovens § 75, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 3, og § 76 a, stk. 5, og dernæst bødekraft.

Beslaglæggelse efter § 802, stk. 3, bortfalder, når tiltalte ikke længere unddrager sig forfølgning, medmindre der er bestemte grunde til at antage, at tiltalte på ny vil unddrage sig forfølgningen.

Byrettens afgørelse om beslaglæggelse kan indbringes for landsretten.

Gennemførelse af beslaglæggelse her i landet forudsætter bl.a. som minimum, at efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter dansk ret er undergivet offentlig påtale. I visse tilfælde forudsætter beslaglæggelse, at lovovertrædelsen kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover.

Retsplejeloven indeholder ikke særlige bestemmelser om gennemførelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse.

Danmark har imidlertid tiltrådt den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager (Retshjælpskonventionen), og det følger af artikel 1 i konventionen, at de kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med konventionens bestemmelser i videst muligt omfang at yde hinanden bistand med henblik på retsforfølgning af forbrydelser. Efter artikel 3 i konventionen skal den anmodede stat i overensstemmelse med national lovgivning efterkomme retsanmodninger, der vedrører en straffesag, og som fremsættes af den begærende stats judicielle myndigheder med henblik på fremskaffelse af beviser, herunder f.eks. beslaglæggelse eller udlevering af bevismateriale, akter eller dokumenter. Danmark har endvidere tiltrådt den europæiske konvention af 8. november 1990 om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold (Hvidvaskkonventionen). Det følger af konventionens artikel 11, at en part på anmodning fra en anden part, der har iværksat strafferetlig forfølgning eller retlige skridt med henblik på konfiskation, skal træffe de nødvendige foreløbige foranstaltninger som f.eks. fastfrysning eller beslaglæggelse med henblik på at forhindre handel med, overførsel af eller råden over formuegoder, der kan gøres til genstand for en anmodning om konfiskation, eller som ville kunne tjene til at efterkomme anmodningen.

Uanset at retsplejeloven ikke indeholder særlige bestemmelser om gennemførelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse, antages det med støtte i retspraksis, at udenlandske kendelser om beslaglæggelse kan gennemføres her i landet, hvis den kompetente myndighed i det land, hvor kendelsen er afsagt, fremsender en anmodning herom til de kompetente danske myndigheder. Anmodningen gennemføres i givet fald efter en analogi af retsplejelovens regler, herunder reglerne om kompetencen til at træffe beslutning om beslaglæggelse. En udenlandsk anmodning om beslaglæggelse kan kun imødekommes, hvis beslaglæggelse ville kunne gennemføres i forbindelse med en tilsvarende national strafferetlig efterforskning. Gennemførelse af udenlandske anmodninger om beslaglæggelse er endvidere betinget af, at det forhold, som efterforskningen vedrører, er strafbart efter dansk lovgivning (krav om dobbelt strafbarhed).

Der gælder ikke efter de internationale konventioner en absolut pligt for det anmodede land til at gennemføre en anmodning om beslaglæggelse. Efter Retshjælpskonventionens artikel 2 kan anmodninger om retshjælp afslås, hvis anmodningen vedrører en forbrydelse, der af den anmodede stat betragtes som en politisk forbrydelse eller en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse. Endvidere kan en anmodning afslås, hvis den anmodede stat finder, at imødekomme af anmodningen vil kunne krænke den pågældende stats suverænitet, bringe dens sikkerhed i fare, stride mod dens almindelige retsprincipper eller skade andre livsvigtige interesser. Efter artikel 51 i Schengen-konventionen kan den anmodede stat endvidere afslå at imødekomme en anmodning om beslaglæggelse, hvis gennemførelsen af anmodningen ikke er forenelig med denne stats lovgivning. Ifølge artikel 18 i Hvidvaskkonventionen gælder der tilsvarende muligheder for at afslå at imødekomme en anmodning om beslaglæggelse.

Retsplejelovens kapitel 93 a indeholder regler om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning. Efter § 1018 b kan der tillægges en sigtet, der som led i strafferetlig forfølgning har været udsat for andre straffeprocessuelle indgreb end anholdelse og varetægtsfængsling, herunder beslaglæggelse, erstatning, hvis påtale opgives eller pågældende frifindes, uden at dette er begrundet i, at den pågældende findes utilregnelig. Erstatning ydes for økonomisk skade samt for lidelse, tort, ulempe og forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold. Ifølge § 1018 c kan erstatning ydes, hvis det findes rimeligt, i de tilfælde, hvor der over for en person, der ikke har været sigtet, har været iværksat indgreb som led i en strafferetlig forfølgning.

Bestemmelserne finder anvendelse i forhold til indgreb, der gennemføres her i landet samt i forhold til indgreb, der gennemføres i udlandet på begæring af danske myndigheder.

4. Høring

Forslaget er sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Rigsadvokaten, Statsadvokaten for særlig økonomisk kriminalitet, Rigspolitechefen, Politidirektøren i København, Erhvervsministeriet, Økonomiministeriet, Finansministeriet, Indenrigsministeriet, Skatteministeriet, Statsministeriet, Udenrigsministeriet, Advokatrådet, Landsforeningen af Beskikkede Advokater, Amnesty International, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Københavns Byret, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Landsforeningen HK Politiet, Politiforbundet i Danmark og Dansk Told- og Skatteforbund.

5. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Retsplejeloven indeholder ikke særlige bestemmelser om gennemførelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse. Som nævnt oven for antages det imidlertid med støtte i retspraksis, at udenlandske kendelser om beslaglæggelse på visse betingelser kan gennemføres her i landet efter en analogi af retsplejelovens regler om beslaglæggelse.

Det vil imidlertid ikke efter dansk ret være muligt at anerkende og foretage direkte gennemførelse af udenlandske kendelser om beslaglæggelse i overensstemmelse med de regler, der følger af forslaget til rammeafgørelse.

Gennemførelse her i landet af en udenlandsk kendelse om beslaglæggelse forudsætter, at der forinden indgrebet iværksættes – og i overensstemmelse med retsplejelovens kompetenceregler – foretages en prøvelse af, om gennemførelsen af beslaglæggelsen er forenelig med dansk ret. Forslaget til rammeafgørelse indebærer imidlertid en forpligtelse til at træffe beslutning om at gennemføre en udenlandsk kendelse om beslaglæggelse, hvis det i rammeafgørelsen nævnte certifikat er fremsendt og korrekt udfyldt. En dansk domstol vil derfor som udgangspunkt ikke være berettiget til at foretage en prøvelse af, om gennemførelsen af en udenlandsk kendelse om beslaglæggelse vil være forenelig med dansk ret.

Den ordning, som forslaget til rammeafgørelse lægger op til, vil derfor kræve, at der fastsættes særlige regler herom i dansk ret.

Det bemærkes, at det heller ikke efter forslaget til rammeafgørelse vil være muligt for domstolene at foretage en prøvelse af, om kravet vedrørende dobbelt strafbarhed er opfyldt. Rammeafgørelsens anvendelsesområde er imidlertid begrænset til de forbrydelser, der er nævnt i artikel 2, og som må antages at være straffbare i alle medlemsstater, herunder i Danmark.

Den procedure vedrørende klageadgang, der er foreslået i artikel 9, og bestemmelsen i artikel 10 om udstedelsesstatens ansvar vil kræve, at der fastsættes særlige regler herom i dansk ret.

Tidende

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	
	II Forberedende retsakter i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union	
	Rådet	
2001/C 75/01	Initiativ fra Den Franske Republiks regering med henblik på Rådets vedtagelse af et udkast til Rådets afgørelse om beskyttelse af euroen mod falskmøntneri	1
2001/C 75/02	Initiativ fra Den Franske Republiks, Kongeriget Sveriges og Kongeriget Belgiens regeringer med henblik på Rådets vedtagelse af en rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismidler ...	3

Initiativ fra Den Franske Republik, Kongeriget Sveriges og Kongeriget Belgiens regeringer med henblik på Rådets vedtagelse af en rammeafgørelse om gennemførelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af aktiver eller bevismidler

(2001/C 75/02)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

VEDTAGET FØLGENDE RAMMEAFGØRELSE:

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 31, litra a), og artikel 34, stk. 2, litra b),

AFSNIT I

under henvisning til initiativ fra Den Franske Republik, Kongeriget Sverige og Kongeriget Belgien⁽¹⁾,

ANVENDELSESOMRÅDE

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁽²⁾, og

Artikel 1

ud fra følgende betragtninger:

Definitioner

I denne rammeafgørelse forstås ved

- (1) Det Europæiske Råd støttede på mødet den 15. og 16. oktober 1999 i Tammerfors princippet om gensidig anerkendelse, der burde være hjørnestenen i det retlige samarbejde inden for EU på både det civile og det strafferetlige område.
- (2) Princippet bør også gælde kendelser, der afsiges under straffesagens forberedelse, især når de giver de kompetente myndigheder mulighed for hurtigt at sikre bevismateriale og beslaglægge aktiver, der let kan flyttes.
- (3) Den 29. november 2000 vedtog Rådet i overensstemmelse med konklusionerne fra Tammerfors et program for foranstaltninger med henblik på gennemførelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager, som gav første prioritet (foranstaltning 6 og 7) til vedtagelse af et instrument, der anvender princippet om gensidig anerkendelse på indefrysning af bevismidler og aktiver.
- (4) Et sådan instrument bør i første omgang finde anvendelse på et begrænset antal lovovertrædelser, der allerede er omfattet af en fælles EU-aktion.
- (5) De rettigheder, som tilkommer en berørt part eller tredjemand, der er i god tro, bør bevares —

- a) »udstedelsesstat«: den medlemsstat, i hvilken en retsmyndighed i denne rammeafgørelses forstand har afsagt en indefrysningkendelse i forbindelse med en straffesag
- b) »gennemførelsesstat«: den medlemsstat, på hvis område formuegodet (aktiver eller bevismidler) befinder sig
- c) »indefrysningkendelse«: enhver foranstaltning, der er truffet af en kompetent retsmyndighed i udstedelsesstaten med henblik på midlertidigt at forhindre enhver destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af et formuegode, der kunne:
 - konfiskeres af udstedelsesstaten
 - udgøre et bevismiddel
- d) »aktiv«: formuegoder af enhver art, der være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom eller løsøre samt juridiske dokumenter, der beviser adkomst til eller rettigheder over sådanne formuegoder, der af den myndighed, der anmoder om indefrysning, anses for:
 - at være udbyttet af én de i artikel 2 omhandlede lovovertrædelser eller et aktiv, der helt eller delvis svarer til værdien af dette udbytte, og
 - at kunne destrueres, ændres, flyttes, overføres eller afhændes
- e) »bevismiddel«: genstande og dokumenter, der kan anvendes som bevis i en retssag.

⁽¹⁾ EFT C ...

⁽²⁾ EFT C ...

Artikel 2

Lovovertrædelser

Denne rammeafgørelse finder anvendelse på alle indefrysningsskendelser vedrørende forhold, der i henhold til udstedelsesstatens lovgivning udgør én af følgende lovovertrædelser:

- a) ulovlig handel med narkotika
- b) svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i henhold til konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser⁽¹⁾ og protokollerne af 29. november 1996⁽²⁾, 27. september 1996⁽³⁾ og 19. juni 1997⁽⁴⁾
- c) hvidvaskning af udbyttet fra strafbart forhold
- d) falskmøntneri i forbindelse med euroen
- e) øestikkelse
- f) menneskehandel.

AFSNIT II

PROCEDURE FOR GENNEMFØRELSE AF INDEFRYSNINGSSKENDelser

Artikel 3

Fremsendelse af indefrysningsskendelser

Enhver indefrysningsskendelse i denne rammeafgørelses forstand fremsendes af den retslige myndighed, der har afsagt der sammen med det i artikel 7 omhandlede certifikat direkte til den retslige myndighed, der er bemyndiget til at gennemføre den. Hvis sidstnævnte er udstedelsesstatens kompetente retslige myndighed ubekendt, indhentes denne med alle midler, herunder kontaktpunkterne i det europæiske retlige netværk, oplysningerne hos gennemførelsesstaten.

Artikel 4

Direkte gennemførelse

1. En indefrysningsskendelse, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 3, anerkendes af gennemførelsesstatens kompetente myndighed uden yderligere formaliteter og gennemføres omgående på samme måde, som hvis der havde

været tale om en national indefrysningsskendelse, medmindre den pågældende myndighed beslutter at påberåbe sig én af de i artikel 6 omhandlede grunde til at afslå gennemførelse.

Der redegøres omgående for gennemførelsen af indefrysningsskendelsen over for udstedelsesstatens kompetente myndighed på en sådan måde, at der efterlades et skriftligt spor.

2. Yderligere tvangsmidler tages i brug i henhold til gennemførelsesstatens procedure.

Artikel 5

Indefrysningsskendelsestidens varighed

1. Indefrysningen af formuegodet opretholdes i gennemførelsesstaten, indtil denne har afgivet svar på den i artikel 8, stk. 1, litra a) eller b), omhandlede anmodning.

2. Hvis de i artikel 8, stk. 1, litra a) eller b), omhandlede anmodninger ikke fremsættes inden for den i denne artikel fastsatte frist, ophæves foranstaltningen.

3. Gennemførelsesstaten kan efter høring af udstedelsesstaten opstille betingelser, der er afpasset efter omstændighederne, med henblik på at begrænse indefrysningsskendelsestidens varighed. Hvis gennemførelsesstaten i overensstemmelse med disse betingelser påtænker at ophæve foranstaltningen, skal den underrette udstedelsesstaten herom og give denne mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger.

4. Udstedelsesstatens retslige myndigheder skal omgående underrette gennemførelsesstatens retslige myndigheder om ophævelsen af indefrysningsskendelsen.

Artikel 6

Grunde til at afslå gennemførelse

Gennemførelsesstatens retslige myndigheder kan kun afslå at gennemføre indefrysningsskendelsen, hvis det i artikel 7 omhandlede certifikat ikke foreligger, eller hvis det er mangelfuldt udfærdiget.

Hvis certifikatet ikke foreligger, eller hvis det er mangelfuldt udfærdiget, kan den gennemførende myndighed:

- fastsætte en frist, inden for hvilken det skal foreligge, eller hvor de manglende oplysninger skal være fremsendt, eller
- acceptere et tilsvarende dokument, eller

(¹) EFT C 316 af 27.11.1995, s. 48.

(²) EFT C 151 af 20.5.1997, s. 2.

(³) EFT C 313 af 23.10.1996, s. 2.

(⁴) EFT C 221 af 19.7.1997, s. 12.

— give den udstedende myndighed dispensation, hvis den gennemførende myndighed mener at være tilstrækkeligt informeret.

Et afslag på gennemførelse skal besluttes omgående og omgående meddeles udstedelsesstatens retslige myndigheder på en sådan måde, at der efterlades et skriftligt spor.

Artikel 7

Certifikat

1. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten, der har beordret foranstaltningen, skal undertegne certifikatet og attestere, at oplysningerne er korrekte; formularen til certifikatet findes i bilaget.

2. Certifikatet skal oversættes til gennemførelsesstatens officielle sprog eller ét af disse.

3. I forbindelse med vedtagelsen af denne rammeafgørelse eller senere kan en medlemsstat ved indgivelse af en erklæring til Generalsekretariatet for Rådet meddele, at den godtager en oversættelse til ét eller flere andre af de officielle sprog ved De Europæiske Fællesskabers institutioner.

Artikel 8

Efterfølgende behandling af det indefrosne formuegodet

1. Den i artikel 3 omhandlede fremsendelse skal endvidere omfatte eller senest fire dage senere suppleres af:

a) en anmodning om overførsel af formuegodet til udstedelsesstaten

- med henblik på anvendelse som bevis i en retssag
- med henblik på konfiskation
- med henblik på tilbagelevering til offeret for én af de i artikel 2 omhandlede lovovertrædelser,

i de sidste to tilfælde på betingelse af, at en sådan overførsel mellem de pågældende medlemsstater er mulig, eller

b) en anmodning om, at aktivet forbliver i gennemførelsesstaten, indtil der foreligger en anmodning fra udstedelsesstaten om, at der i gennemførelsesstaten fuldbyrdes en konfiskationskendelse, som allerede er eller vil blive afsagt i udstedelsesstaten.

2. En anmodning om:

- a) overførsel, som omhandlet i stk. 1, litra a), skal behandles af gennemførelsesstaten i overensstemmelse med de gældende regler vedrørende gensidig retshjælp i straffesager
- b) konfiskation, som omhandlet i stk. 1, litra b), skal behandles af gennemførelsesstaten i overensstemmelse med de gældende regler vedrørende fuldbyrdelse af udenlandske straffedomme.

Artikel 9

Klageadgang

1. Den tiltalte, offeret eller enhver fysisk eller juridisk person, som hævder at være godtroende tredjemand, kan indgive klage uden opsættende virkning over en indefrysningssag, der er gennemført i henhold til artikel 4; klagen indgives til den kompetente myndighed i udstedelsesstaten eller gennemførelsesstaten i overensstemmelse med den pågældende stats nationale lovgivning.

2. Indefrysningssagens substans kan ikke påklages i gennemførelsesstaten.

3. De retslige myndigheder i udstedelsesstaten orienteres om, at der er indgivet klage, og om de fremsatte anbringender, således at de har mulighed for fremkomme med de argumenter, som de finder nødvendige. De orienteres om klagens udfald.

Artikel 10

Udstedelsesstatens ansvar

Udstedelsesstaten er ansvarlig i henhold til lovgivningen i gennemførelsesstaten i tilfælde, hvor oplysningerne på certifikatet er urigtige på fremsendelsestidspunkter og derved har ført til en gennemførelse af en indefrysningssag, hvorved én af de i artikel 9 omhandlede personer har lidt skade.

Gennemførelsesstaten yder erstatning for denne skade i henhold til sin nationale lovgivning, hvis skadelidte har anlagt erstatningssag mod den.

Udstedelsesstaten refunderer fuldt ud gennemførelsesstaten de beløb, denne har ydet i erstatning til skadelidte.

Gennemførelsesstaten undlader at søge erstatning hos udstedelsesstaten for den skade, som den selv måtte have lidt.

AFSNIT III

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 11

Iværksættelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme denne rammeafgørelse senest den 31. december 2002.

2. Medlemsstaterne meddeler inden samme tidspunkt Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen teksten til de retsfor skrifter, som de udsteder for at gennemføre de forpligtelser, der følger af denne rammeafgørelse, i national ret. Rådet skal senest den 30. juni 2003 på baggrund af en rapport udarbejdet på grundlag af disse oplysninger og en skriftlig rapport fra Kommissionen vurdere, i hvilket omfang

medlemsstaterne har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme denne rammeafgørelse.

3. Generalsekretariatet for Rådet underretter medlemsstaterne om de erklæringer, der er fremsat i medfør af artikel 7, stk. 3.

Artikel 12

Ikrafttræden

Denne rammeafgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Udfærdiget i ...

På Rådets vegne

...
Formand

